

El Patufet

Patim, patam, patum,
Homes i dones del cap dret,
patim, patam, patum,
no trepitgeu en Patufet!

Quiets! Ara hem d'anar en compte. Si qualsevol dia sentiu aquesta cançó... sisplau, vigileu on poseu els peus, per què vol dir que en Patufet és a prop.

Patim, patam, patum.
Homes i dones del cap dret,
patim, patam, patum,
no trepitgeu en Patufet!

El sentiu? On deu ser? No el veig...

Patim, patam, patum.
Homes i dones del cap dret,
patim, patam, patum,
no trepitgeu en Patufet!

El veieu, ara?

Pobre Patufet! Sempre ha d'anar cantant per por que no el trepitgin sense voler, i l'esclafin. Com que és més petit que una puça, doncs és clar, ningú no el veu i això és un perill... Per això no para mai de cantar...

Patim, patam, patum,
homes i dones del cap dret,
patim, patam, patum,
no trepitgeu en Patufet!

En Patufet viu amb el seu pare i la seva mare. És molt simpàtic i molt treballador perquè sempre està disposat a ajudar tothom, però, renoi!, ningú no sap d'on ha sortit tan petit. Perquè mira que n'és de petit... petit com un gra d'arròs...

Un dia, la seva mare mentre feia el dinar es va adonar que se li havia acabat la sal.

- Mare, ja hi aniré jo a comprar-te la sal, va oferir-se de seguida en Patufet.

Però a la seva mare no li feia gens de gràcia que anés a comprar tot sol. Com que era tan petit, la senyora tenia por que algú no el veiés i el trepitgés. Però en Patufet va suplicar, va plorar i va picar de peus insistint que el deixés anar a comprar la sal. Tant ho va demanar, que farta de sentir-lo la mare va acabar donant-li una moneda i el va deixar marxar.

En Patufet es va abaixar la boina fins a les orelles i se'n va anar a comprar més content que un gínjol. Això sí, pel camí, mentre feia rodolar la moneda, anava cantant la seva cançó:

Patim, patam, patum.
Homes i dones del cap dret,
patim, patam, patum,
no trepitgeu en Patufet!

Quan en Patufet va arribar a la botiga, es va posar a cridar:

- Sisplau, senyor botiguer, un paquet de sal.

I el botiguer mirava per tots costats, amunt i avall, i no veia ningú per enlloc. Cansat de buscar va preguntar:

- Qui dimonis crida? Si no veig ningú!

- Que no em veu? -va contestar en Patufet-. Sóc jo, en Patufet, i vull un paquet de sal.

El botiguer va tornar a mirar, repassant amb la mirada tots els racons de la botiga fins que va veure una moneda que es bellugava per terra. Però no veia qui era el que la portava i li demanava un paquet de sal.

Finalment el botiguer va decidir agafar la moneda i en el mateix lloc va deixar un paquet de sal que, per sort, va quedar damunt d'en Patufet.

En Patufet el va agafar, era petit però molt fort, i va sortir de la botiga cantant a crits:

Patim, patam, patum.
Homes i dones del cap dret,
patim, patam, patum,
no trepitgeu en Patufet!

Cantava ben fort, perquè la gent no l'aixafés. I quan sentien la cançó, la gent s'aturava, estranyada de sentir la veueta que sortia d'un paquet de sal.

Patim, patam, patum.
Homes i dones del cap dret,
patim, patam, patum,
no trepitgeu en Patufet!

Quan la seva mare el va veure arribar amb la sal es va posar molt contenta i el va felicitar. Així doncs, l'endemà, en Patufet va aprofitar per demanar a la mare que el deixés anar a portar el dinar al pare allà on treballava.

- Que no veus que no podràs amb el cistell - el va advertir la mare.

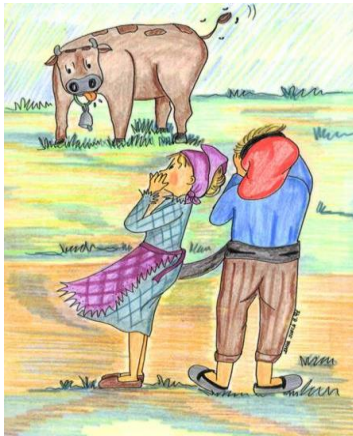
Però en Patufet que, com hem dit abans, era molt fort, va agafar el cistell i se'l va carregar a coll com si res. Quan la seva mare va veure que era capaç de portar-lo sense esforç va consentir a deixar-lo anar.

I en Patufet, carregat com un burro, va sortir al carrer tornant a cantar la seva cançó:

Patim, patam, patum.
Homes i dones del cap dret,
patim, patam, patum,
no trepitgeu en Patufet!

Però, de camí a la fàbrica on treballava el pare, es va posar a ploure a bots i barrals. I en Patufet, per no mullar-se, el primer que se li va ocórrer va ser amagar-se sota una col. I vet aquí quina mala sort, que en aquell moment va venir un bou i, d'una queixalada, se la va menjar. I amb la col, el bou també es va empassar en Patufet.

Mentrestant el pare estava tot impacient esperant que li portessin el dinar. Després d'uns minuts, en veure que no arribava ningú, va decidir anar-se'n cap a casa a veure què passava.

- Que no ha vingut en Patufet amb el teu dinar? -va preguntar la mare en veure'l arribar.

I aleshores tots dos van començar a patir preguntant-se on era en Patufet i què li devia haver

passat. Els pares d'en Patufet van agafar-se les mans tremolosos com un flam, però de seguida van decidir sortir a buscar-lo. I per trobar-lo anaven cridant:

- Patufet, on ets? Patufet, on ets?

I en Patufet contestava:

- Sóc a la panxa del bou, que no hi neva ni hi plou!

Però el pare i la mare no el sentien. I anaven per aquí i per allà sense parar de cridar:

- Patufet, on ets? Patufet, on ets?

- Sóc a la panxa del bou, que no hi neva ni hi plou! Quan el bou farà un pet sortirà en Patufet!!

- Patufet, on ets? Patufet, on ets?

- A la panxa del bou, que no hi neva ni plou. Quan el bou farà un pet sortirà en Patufet!!

De sobte el bou va aixecar la cua i va fer un gran pet. PEEEEEEETTTTTT...

I va sortir volant en Patufet.

Patim, patam, patum.
Homes i dones del cap dret,
patim, patam, patum,

no trepitgeu en Patufet!

El sentiu? Ja s'allunya... És en Patufet, petit com un mosquit, però un nen que és tot cor. Psst, una mica de silenci sisplau! Ja no sento res... En Patufet ja ha passat i ja puc continuar caminant.

Recordeu's-en! Quan sentiu allò de:

Patim, patam, patum.
Homes i dones del cap dret,
patim, patam, patum,
no trepitgeu en Patufet!

Quedeu-vos quiets com una estàtua... que passa en Patufet!

Guió: J. M Hernández Ripol, © CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.